

Českobratrský evangelický chrám J. A Komenského v Brně
13. března 2016 v 19 hodin

VELKÝ KONCERT

mužského pěveckého sboru Láska opravdivá

- byzantský nápěv z 15. století **Aksion estin**
- sv. Nektarios z Eginy (1846-1920) **Agni Parthene Despina**
- starobulharský nápěv **Cherubínská píseň**
- Petr Dinev (1889-1980) **Blagoslovi duše moja Gospoda**
- byzantsko-srbský nápěv..... **Slavite Gospoda**
- Stevan Mokranjac (1856-1914) **Svjatyj Bože**
- kartalinsko-katechinský nápěv **Kondak sv. Nině**
- Nikolaj Dileckij (1630-1680) **Jedinorodnyj Syně**
..... **Svjatyj Bože**
- Josef Bohuslav Foerster (1859-1951) **Devět mužských sborů** op. 37
(1894-97) - 25' na texty J. V. Sládka, Karla Dostála-Lutinova a Jaroslava Kvapila:
**I. Oráč - II. Mé orné půdy každý hon - III. Píseň jarní - IV. Velké, širé, rodné
lány - V. Polní cestou - VI. Skřivánkovi - VII. Z osudu rukou - VIII. Stav si,
stav si, vlašovičko - IX. Když jsme se loučili**
Prosíme posluchače, aby mezi jednotlivými Foersterovými sbory setrvali v tichosti, bez potlesku.
- Leoš Janáček (1854-1928): **3 sbory mužské IV/19 (1888) - 14'**
na texty Elišky Krásnohorské (1, 2) a na text lidové písně ze Slovácka (3):
I. Loučení - II. Holubička - III. Žárlivec

zpívá mužský pěvecký sbor LÁSKA OPRAVDIVÁ, řídí Jaroslav Černocký a Jan Špaček
Pořizování obrazových a zvukových záznamů je vítáno. Konec kolem 20:15, bez přestávky

Poděkování: Českobratrská církev evangelická (sbor Brno I), Ústav hudební vědy Filozofické fakulty
Masarykovy univerzity

www.laskaopravdiva.cz --- [youtube.com/LaskaOpravdiva](https://www.youtube.com/LaskaOpravdiva) --- [facebook.com/laskaopravdiva](https://www.facebook.com/laskaopravdiva)

TEXTY SKLADEB

Axion estin

Jest v pravdě důstojno, blahoslaviti tebe, Bohorodici, vždy blahoslavenou a přečistou Matku Boha našeho.

Tebe nad cherubíny ctěnější a nad serafíny bez přirovnání slavnější, bez porušení Boha Slovo porodivší, pravou Bohorodici velebíme (hymnus k Bohorodici)

Agni parthene

Přečistá panno a vládkyně, ó, slavná Bohorodice!

Raduj se, nevěsto panenská!

Panenská Matko a průvodkyně,

ó, rouno Duchem zrosené!

Raduj se, nevěsto panenská!

Výšino nadnebeská

a záře nad slunce jasnější!

Raduj se, nevěsto panenská!

Útěch řad panenských,

Tys nad anděly ctěnější.

Raduj se, nevěsto panenská!

Tys zářivější nad nebesa

a nad světo jsi čistější.

Raduj se, nevěsto panenská!

A nad nebeské zástupy

ó, Marie, jsi světlejší.

Raduj se, nevěsto panenská!

K Tobě se modlím, své Vládkyni,

jen k Tobě upínám oči své.

Raduj se, nevěsto panenská!

Tebe prosím, všech průvodkyni,

Svou milost daruj duši mé!

Raduj se, nevěsto panenská!

Nejtišší dívka bezhříšná,

Tys nejsvětější Vládkyně!

Raduj se, nevěsto panenská!

Vzývám Tě s vírou, vroucností,

ó, nejctěnější svatyně!

Raduj se, nevěsto panenská!

Bud' štítem mým i vojevůdkyní,

v mém zápolení pozemském.

Raduj se, nevěsto panenská!

A do věčného Království,

ó, přímluvkyně, uveď mne!

Raduj se, nevěsto panenská!

Cherubínská píseň

Cherubíny tajemně představující a oživující Trojici trojsvatou píseň pějíce,

všecky nyní světské odložme péče.

Abychom přijali Krále všech,

andělskými řády neviditelně se

slávou provázeného.

Aleluja, aleluja, aleluja

Blagoslovi duše moja Gospoda

Dobrořeč, duše má,

Hospodina, blahoslaven jsi, Hospodine.

Hospodine, Bože můj, Tys nadmíru

veliký.

Jak podivuhodné jsou skutky Tvé,

Hospodine!

Vše přemoudře jsi učinil.

Sláva Tobě, Hospodine, jenž jsi stvořil

veškerenstvo. (Ž 103/104)

Slavite Gospoda

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Chválu vzdejte Bohu bohů, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Chválu vzdejte Pánu pánů, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Jedině on koná velké divy, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Nebesa učinil důmyslně, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Zemi na vodách překlenuj oblohou,

aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Učinil veliké zázraky, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

On rozdělil Rudé moře ve dvě, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Převedel svůj lid jeho středem, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Svůj lid vodil pouští, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Veškerému tvorstvu dává pokrm,

aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

Chválu vzdejte Bohu nebes, aleluja,

jeho milosrdenství je věčné, aleluja.

(Ž 135/136)

Svjatyj Bože

Svatý Bože, svatý Silný, svatý

Nesmrtelný, smiluj se nad námi.

Sláva Otci i Synu a svatému Duchu, i

nyiní i vždycky až na věky věku.

Kondak sv. Nině, osvětitelce

Gruzínů

Chvalme Kristem vyvolenou,

apoštolům rovnou učitelku Božího

slova,

zvěstovatelku dobrých zpráv, které

přinesla gruzínskému lidu,

cestu života a pravdy,

učednici Boží Matky,

horlivou přímluvkyni a neúnavnou

strážkyni,

nejctěnější Ninu.

Jedinorodnyj Syně

Jednorozený Synu a Slovo Boží,

nesmrtelný, jenž jsi ráčil pro spasení

naše přijati na se tělo od svatě

Bohorodice a vždycky Panny Marie i

státi se bez proměny člověkem, jenž

jsi ukřižován byl, Kriste, Bože náš, a

smrtí smrt jsi potřel, jeden jsouci ze

Svatě Trojice, s Otcem i Svatým

Duchem spolu slavený, spasiž nás!

Svjatyj Bože - viz výše

Oráč

Orám, orám, orám,

od západu k zorám.

Orám, orám, orám,

v srdci dolům, horám.

Od zor do západu

orám do úpadu

nohy rozedrány,

ruce rudé rány,

tváří naléhaje,

krví zalévaje.

Svatě seju zrní,

klaté klidím trní,

posmívány, štvány,

hložím zasypaný.

Dva tisíce roků

pořád slzy v oku

orám, orám, orám.

(Karel Dostál-Lutinov, ze sbírky

Království Boží, 1899)

Mé orné půdy každý hon

Mé orné půdy každý hon

mi patří zem jak dubu

a držím se jí jako on

vzdor psotám, časů zubu.

Věkovitými kořeny

a pevně každým svazem,

a mé jsou i ty kameny,

pro něž se shýbám na zem.

Ji nevezme, dokud jsem živ,

mi nikdo z tvrdých dlaní;

mne topor musí sklátit dřív -

a ještě padnu na ni!

(Josef Václav Sládek, ze sbírky *Selské*

písně a české znělky, 1887)

Píseň jarní

Do večera z rána

květ, má země, květ!

Květem osypána

v modro nebe hled'

O slunci jsem neměl zdání,

zima byla k nepřecháání

ať je jaro teď!

Kdo tě, jaro, hledal,

kdo tě ztratil teď?

A já bych tě nedal

a celičký svět!

Květ, má země, všude, všude,

i tam, kde mé srdce bude

jednou práchnivět

(Jaroslav Kvapil, z lyrické scény o

jednom dějství *Jaro na hřbitově*,

1896)

Velké, širé, rodné lány

Velké, širé, rodné lány,

jak jste krásny na vše strany,

od souvratě ku souvratí

jak vás dnes to slunko zlatí!

Vlavě žito jako břehy,

květná luka plná něhy,

na úhoru, v žirné krásě,

pokojně se stádo pase.

A jak slunce vás tak zhřívá

a jak cvrček v klasech zpívá,

v šíř i v dál, vy rodné lány,

buďte vy nám požehnány!

(Josef Václav Sládek, ze sbírky *Selské*

písně a české znělky, 1887)

Polní cestou

Polní cestou, bez příkrovu

nesli jsme ji ke hřbitovu;

vůkol mladé žito vlálo,

skřivan zpíval, slunce plálo

na ty role otevřené,

na ty oči uzamčené.

Z štěpů, jež kol cesty stály,

květy v tvář jí napadaly;

na barvinku kolem čela

zabzučela bludná včela;

my ji nesli, druží pěli,

od hřbitova zvony zněly.

(Josef Václav Sládek, ze sbírky *Selské*

písně a české znělky, 1887)

Skřivánkovi

Malý, hezký tvore,
jak tě zvátí mám,
z osení jak letíš
k nebes výšinám?

Užaslé tě stíhá
ucho mé i zrak,
jsi-li živá píseň,
nebo jsi-li pták.

Své jak dolů deštíš
zpěvu perličky,
baže mám též duši,
ptáčku maličký!

Jakž by jinak mohlo
být to v nitru tvém!
tolik toho zpěvu,
tolik plesu v něm.

Dívám se a slouchám,
jinak nemůž' být:
ty těch našich polí
duše jsi a cit.

Hnědý jako ony,
síly jejich část,
vzhůru, vzhůru, vzhůru
letíš z těžkých brázd.

Co v nich kvete, plesá,
ty to v hrdle máš,
a vše, co je tíží,
ty to vyzpíváš.

Za tebou se dívá
oráč ve tvou výš,
tobě nezávidí
zrnko, jež mu sníš!

Ó jen zpívej, zpívej
z jitra, k červánku,
ptáku našich polí,
ty náš skřivánku!
(Josef Václav Sládek, ze sbírky *Selské písně a české znělky*, 1887)

Z osudu rukou

Z osudu rukou vzal jsem svůj los,
jak zrno, jež hodil na brázdou kdos.

Jak obilné stéblo, jež vyrosté v klas
a k zemi se chýlí, když dospěl mu čas.

Vzklíčí a roste, dá zrno a dost;
jak ono na zemi jsem jenom host.

Tak všichni jsme z lidí, vládce i rob;
a mne život těší a neděsí hrob.

V zem, jež ho vydala, schýlí se klas;
– kdes v boží zahradě vyrostu zas.
(Josef Václav Sládek, ze sbírky *Selské písně a české znělky*, 1887)

Stav si, stav si, vlaštovičko

Stav si, stav si, vlaštovičko,
hnízdó pod mým krovem,
stavívalas pod doškami,
stav na domku novém.

Cos ty tady nelítala,
máme u nás změnu;
otec dal mi chatku novou
a s ní mladou ženu.

Stav si hnízdó, vlaštovičko,
u našeho zdíva,
moje mladá, hezká žínka
na tebe se dívá.
(Josef Václav Sládek, ze sbírky *Selské písně a české znělky*, 1887)

Když jsme se loučili

Když jsme se loučili,
byl smutný den,
slunéčko nemohlo
z pod mraků ven;
nemohlo, nechtělo,
mně také zatmělo
v zraku se jen.

Když jsme se loučili,
byl taký chlad,
ani jsi nemohl
ruku mi dát;
tak v němém rozchodu
ty jsi šel k východu,
já na západ.

A teď si nepůjdem
už nikdy vstříc,
a teď si nemáme
slůvka co říci.
Tobě snad do žití
znov slunko zasvíti,
mně nikdy víc
(Josef Václav Sládek, ze sbírky *V zimním slunci*, 1897)

Loučení

Když mne necháš pro svět,
moje potěšení,
dej mi na památku
jedno políbení.

Dej mi ještě k tomu,
co mi srdce zvolí,
všecko co tě rmoutí,
všecko co tě bolí.

Co ti jako lítost
na srdéčko sahá.
Dej ti pán Bůh štěstí,
ty má duše drahá!
(Eliška Krásnohorská, ze sbírky *Letorosty*, 1887)

Holubička

Holubička šedá
holoubka si hledá
volajíc, umdlela jí křídla,
však ho nezahlídla
nikdy víc, ó, nikdy víc.

Od moře k moři zakroužila
v hoři nastokrát:
„Ozvi se jen jednou,
máš-li sirou, bédnou
ještě rád, ó, ještě rád!

Marně opuštěná holubička
sténá v dol i výš:
„Což ty pro mou lásku
nemáš ani hlásku
z duše již, ó, z duše již?“

On pak slyší lkání,
on by slitování
z duše měl, ó, z duše měl
ale zkrvácený, k zemi spotáčený
oněměl.
(Eliška Krásnohorská, ze sbírky *Letorosty*, 1887)

Žárlivec

Na horách, na dolách
co se to tam bělá?
Husy-li to sed'á
nebo snihy ležá?

A to se tam bělá
postelka vystlaná,

leží tam šohajek zrubaný,
hlava porubaná.

Z jedné strany leží
z ocela šablenka,
z druhé strany sedí
jeho frajarenka.

V jedné ruce drží
bílený šáteček.

V druhé ruce drží
zelený průteček.

Bíleným šátečkem
čelo mu utírá,
zeleným průtečkem
muchy mu odháá.

„Ani mně neumřeš,
ani neokřeješ,
ani mně nepovíš,
jak dlouho živ budeš?“

„Podej mi, má milá,
šablu zrcadelnú,
ať se já podívám,
jak mi líčka blednú!“

Šablu mu podala,
honem odskočila,
na jeho srdéčku
zradu ucítila.

„Kdo ti, má milá,
kdo ti tu radu dal,
věrně ťa, má milá,
věrně ťa, miloval.“

„Nedal mně ju žádný,
dala sem si sama,
na tvójim srdéčku
zradu jsem uznala.“

Byl bych ti, má milá,
byl bych ti hlavu s'al,
aby po mé smrti
žádný ťa nedostal!
(lidová poezie ze Slovákca)